

[Socialministeren]

de faste kontanthjælpsydelse, og det, jeg siger her, er også en kommentar til noget af den debat, der lige er foregået. Vi var, som hr. Agerchou meget rigtigt har bemærket, fuldstændig klar over, at der var problemer i den sammenhæng, da vi vedtog de retsbestemte ydelser. Når vi alligevel accepterede det – og jeg har også læst mine egne taler – var det, fordi der var et mindretal, endda et stort mindretal, her i Folketinget, som ønskede nogle højere satser, og som altså faktisk ønskede at øge den ubalance, som vi nu forsøger at komme til livs. Det bestod af Socialdemokratiet, SF og VS, og derfor var der altså ikke mulighed for politisk set at komme længere, synes jeg, hvis man overhovedet skulle vedtage noget i nogenlunde enighed for at gøre op med det problem, at nogle familier ville få mere på kontanthjælp, end når de gik på arbejde.

Det var jo den politiske realitet, og derfor skal man ikke stå her og snakke mørkesnak. Det flertal, der skulle vedtage de retsbestemte ydelser, stod over for et stort mindretal, som mente, at disse regler var for dårlige. Hvis ikke fru Hanne Andersen har fået læst det, kan jeg henvise til fru Groes' mange ordførertaler på det her område.

Derefter siger fru Hanne Andersen, at det er stødende, at der er tale om forslag, hvis udgangspunkt er en regnefejl. Det er ikke tilfældet. De faste kontanthjælpsydelse blev skønnet til at give et løft på små 90 mio. kr. Det viste sig, at det skøn var 5 pct. for lavt. Jeg har i dag i Folketingets Socialudvalg redegjort for, hvorfor det skøn ikke blev rigtigt, nemlig fordi det baserede sig på en fremskrivning af 1984-oplysninger.

Og når man tager i betragtning, at der er tale om love, som udløser ydelser på 7 mia. kr., er det jo egentlig ganske godt ramt, at man med fremskrivning af 1984-tal på 1987-88-basis kan ramme så rigtigt, at man kun rammer 5 pct. galt. At det er et problem, er jeg også blevet gjort opmærksom på i dag, og jeg er enig i, at det er et problem for medierne, men det burde ikke være et problem for folk, som ved, hvordan man laver lovgivning, og hvordan man kan indkalde oplysninger fra kommuner.

Jeg er glad for, at mange ordførere har bemærket, at dette forslag stort set kun handler om at sætte nogle lofter ind, som vi også diskuterede meget, da vi vedtog loven, og at der bort-

set fra en nedregulering af børnetillæggene ikke er tale om at røre ved satserne.

Så fortsatte den socialdemokratiske ordfører med at sige, at det var meget kedeligt, at dette lovforslag byggede på alt for usikre skøn. Jeg er ked af, at der ikke er flere folketingsmedlemmer til stede, men jeg tror altså, det er vigtigt at få sagt, at lovgivning ikke er eksakt videnskab, og hvis vi går ud og bilder nogen ind, at vi nøjagtigt kan beregne, hvad et lovforslag på det sociale område koster, så er det os, der vildleder, og ikke embedsmændene i Socialministeriet.

Det er ikke muligt på baggrund af fortidens data og oplysninger at beregne fremtidens vilkår og fremtidens resultater. Hvis vi vil bilde nogen det ind, så er det os, der er med til at forplumre den politiske debat, og det vil jeg gerne sige så skarpt, som jeg kan, til Socialdemokratiet, for det har et meget stort ansvar for, at denne debat bliver forplumret.

Når man siger, at nu vil man gå ud og forlange svar på en række spørgsmål, som man har stillet, så har jeg oplyst Socialdemokratiet og i øvrigt Folketingets Socialudvalg om, hvad vi for øjeblikket ligger inde med af oplysninger, og hvad vi ikke ligger inde med. Socialudvalget har alligevel opretholdt en række spørgsmål, som kommunerne i dag ikke er i stand til at svare på, men vi har nu udsendt alenlange spørgeskemaer for at få de oplysninger.

Selvfølger skal man have de oplysninger, hvis man vil have dem, men man skal sandt for dyden også være klar over, hvad det er, man stiller kommunerne over for: en række administrative opgaver, som er næsten uløselige, og som går fra den tid, de skulle bruge til at arbejde for de svageste her i samfundet. Det er oplysninger, man måske kan bruge om to eller tre år til at konstatere, at heller ikke de passer med virkeligheden.

De oplysninger, man vil kunne indsamle nu, kan dreje sig om 1988 eller 1987, eller hvad man nu vil forlange, og så vil man prøve dem af på virkelighedens samfund i 1989, og så håber jeg, at man vil være glad og lykkelig over, at folk har brugt megen tid på det og så ikke brugt tid på at hjælpe de mennesker, der rent faktisk skulle hjælpes med rådgivning og vejledning.

Men jeg skal gøre mit til, at man får de oplysninger, og jeg vil meget håbe, at kommunerne overhovedet er i stand til at svare. Jeg har også bedt om, at jeg meget hurtigt får at vide, hvor-